
DE WIJZEN

De Wijzen wachtten, onbewust,
Uw komst in hun doorwaakte nachten;
Toen heeft Uw ster hen verontrust:
Zij wisten niet, dat Gij hen wachtte!

Wat was het, dat hen plots bewoog
Den verren, vreemden tocht te wagen?
Een sterk verlangen hen onttoog
Aan de verwarring van veel vragen!

En elken nacht blonk weer Uw ster:
Van Uw geheimenis het teeken
Dat hen geroepen had van ver
En alle twijfling had doen breken!

Zij hadden al hun schatten veil
't Vermoede heil te mogen vinden.
Geen last te zwaar, geen pad te steil,
Voor wie Gij lokt als Uw beminden.

En eindelijk, uit duistren nacht
Is hun de schoonste dag gerezen;
De zon van Uw gelaat zoo zacht,
Uw glimlach heeft hen toen genezen.

Al wie Gij mint, zal zeker komen,
Tot waar Uw Liefde wordt ontdekt,
Als 't rijk geheimenis der vromen,
Die, vroeg of laat, Gij tot U trekt!

A. WAPENAAR.